

mis pididi ainouksi laudma, ei jätnud temmale ei päwa egga sõd ühtegi wahhet, siis langes temma wimaks pitka ja wallusa haige wodi peäle. Mees ei jätnud omma kõrtsi mõllamist mitte mahha, mis tarwis temma keik maia asjo ennamiste puhhas ärramüüs. Lapsed, kelle hulgas ühemal nimmetud Maria wannem olli, wingusid nälja pärrast õnnetuma emma kõrwade ees.

Waene weike Maria olli ühhel päwal keik metsa seest ühhe kaunis sure okste kimbo kõrjanud ja istus seal puhkamisse tarwis mahha. Linnud laulsid temma ümber nago neil olleks halle meel selle waewatud nore hinge pärrast, ja tahtsid temma süddant suggu jahhutada. Wimaks langes lapse pea waiksel wiisil rinal peäle mahha, ja temma hakkas unnistama. Unnenäggemisses olli temma melest nenda, nago mees walge hü'gwa ridega ja lahke näoga temma ette astuks. Linnud kõrjasid ennast troppis mehhe ümber, ja hüüdsid ühtepuhko: „Jesus, Jesus, anna meile

toito!“ Mees wiskas neile täie peoga iwwi ette. Ütles siis lapsele: „nenda saan ka teile teie toidust murretseda, kui tahhate minno pole hoida; kui püate omma hädda weel tükkiks aiaks tassase waimoga kannatada ja ausa töö ja waewa läbbi omma häddalast põlwe fergitada. Minna ollen, nenda kui lindude käest kuulsid, Jesus, keige õiglaste, ilma süta ja jummalakartlikkude armo saatja.“ Laps katgas keik omma unne seest ülles, et saaks sedda lahket armosaatjat süddamelikkult tännada; agga ärkas sest järsko ülles ja sai nüüd arro, et sedda ei olnud muud kui paljas unnenäggemine, mis temma meelt maggusa lotussega olli täitnud. Kurwanõulisel wiisil kõrjas temma omma okste kimbo ja hakkas foio pole kallama. Hirm tuli peäle, sest et olli omma unne läbbi kes teab kui kaua aega wiwitanud, ja wärrises issa tullise wiikka eest.

See peäl tuli firrisko õppetaja temmaga kokko, sedda laps ei tunnud mitte, sest et